

פרופ' אורית אבידב-אונגר.
"מפחיד אותי לעמוד במקום,
אני צריכה כל הזמן להציב
מטרה ולהגיע אליה"

פרופ' אורית אבידב-אונגר | ניר בנים

"ההייס הוא לחיות חיים אאוטריים"

את הקריירה האקדמית שלה טיפחה פרופ' אורית אבידב-אונגר לצד גידול שני ילדיה. "ידעתי שאם אגשים את עצמי אהיה מאושרת", מספרת דיקנית בית הספר לתארים מתקדמים במכללת אחווה

יניב יוסיף-אור * צילום: אבי רוקח

היום הוא החבר הכי טוב שלי ותמיד שותף ומאחוריי בכל החלטה שאני מקבלת."

מה התובנות שלך לעתיד?
"אני רוצה להמשיך ולחקור בתחומי התמחותי, לפרסם עוד מאמרים בתחום ולהשפיע באמצעותם על אנשי חינוך. להגיע לעוד תפקידים ניהוליים כדי להוביל במערכת ההשכלה הגבוהה בארץ. ולא פחות חשוב – לזכור בכל בוקר שאני חיה חיים מלאי סיפוק. להבין כי ההישג הכי גדול שאפשר לייחס לעצמנו הוא לדעת להיות חיים מאושרים של משפחה, עבודה, חברים ואני לעצמי."

מה ייחשב להישג מבחינתך?
"תמיד להתקדם קדימה, לעשות באהבה את מה שאני עושה, להשפיע על אנשי חינוך בתחומים שאני מתמחה בהם, לזיום וליצור כל הזמן מחשש ולהשתדל אף פעם לא להשתעמם. מפחיד אותי לעמוד במקום, אני צריכה כל הזמן להציב מטרה ולהגיע אליה".
לו היית פוגשת את עצמך בגיל 18, מה היית חביב טוב שהיית נותנת לעצמך?

"לזכור תמיד שהכל לטובה. אם משהו לא יקרה או לא יסתדר בהמשך, כנראה שהוא לא צריך להיות שלך. לדעת שמה שמוביל להצלחה זה חריצות, דבקות במטרה ועבודה קשה. תמיד להציב אתגרי ועוד אחד ועוד אחד. להריב את הסובבים אותך באהבות שלך".

"לא נתקלתי בזה באופן ספציפי. אני מאמינה שזה קיים בחברה שלנו. זה תלוי כמובן גם בהתנהגויות שלך. אני מנסה לשרר תמיד מקצועיות וביטחון מקצועי. תמיד עברתי קשה כדי להגיע להישגים שהשגתי, ובכך, אני חושבת, צמצמתי אפשרויות של התייחסות שוביניסטית אליי או אל פועלי".

איך שילבת בין הקריירה הענפה לאימוחה?

"כשהילדה הבכורה שלי נולדה אף חלום שלי לא נעצר. ידעתי שאם אגשים את עצמי אהיה מאושרת, וכך גם כשנולד הבן השני שלי. ואיך אומרים, אמא מאושרת – ילדים מאושרים. תמיד הייתי אמא קרייריסטית, למדתי לשלב את הקריירה יחד עם המשפחה וגידול ילדים, תוך מציאת זמן גם לעצמי, לחברות ולתחביבים שלי. המשפחה שלי תמיד היתה מאחוריי, גם אז וגם היום. הילדים שלי דוחפים אותי קדימה כל הזמן, הבעל שלי

לתרבות, לשיח ולמה שכל אחד חווה בסביבה שלו. אני רוצה להאמין שעם הזמן הרברים הולכים ומשתפרים."

האם נתקלת באנטגוניזם בשל היותך אישה?

"לא נתקלתי אבל אני יודעת שזה קיים, אני לא אתמם. יחד עם זאת גם גברי יכול לחוות אנטגוניזם מהיותו חלש יותר, מופנם יותר או שקט. אנטגוניזם נוצר לדעתי על ידי אנשים חלשים שמנסים לחזק את עצמם באמצעות החולשה של האחר. אני אישה חזקה ובטוחה בעצמי תמיד, מעולם לא נתקלתי באנטגוניזם כלפיי".

האם היגשת במהלך הקריירה שלך שמנסים לחסום אותך?

"לכולנו יש עליות וירידות במהלך שנות הקריירה. גם כשניסו לחסום אותי וגם כשאני חסמתי את עצמי השתדלתי תמיד לזכור שאם ארצה אפילו השמיים הם לא הגבול. זה משפט שמלווה אותי כבר כמה שנים. המחסומים שלי נבעו מפחדים שלי וכל צעד שעשיתי התגברתי ועברתי עוד ממשל. לכולנו יש 'תקרות זכוכית', לפעמים אלו מאפייני האישיות שלנו, לפעמים הפחדים שלנו מול האתגרים והשאיפות ולפעמים הסביבה שמצפה מצד אחד או לא תומכת מצד שני. מעצם היותה 'תקרת זכוכית' אנחנו צריכים לדעת ולהאמין שאין סיבה שלא נמצא את הכלים הנכונים כדי לשבור אותה".

נתקלת בשוביניזם?

מי כבוד? פרופ' אורית אבידב-אונגר (53), נשואה ואם לשניים, מתגוררת במושב ניר בנים שבמועצה האזורית באר טוביה.

מדרבת מהפוזיציה: פרופ' אבידב-אונגר מכהנת כריקן בית הספר לתארים מתקדמים במכללת אחווה ומרצה בתחום של ניהול ארגונים. מחקרה עוסקים בפיתוח מקצועי של אנשי חינוך והטמעת טכנולוגיות במערכות החינוך. היא החלה את הקריירה האקדמית שלה לפני יותר מ-30 שנה – תחילה לימדה כמורה בתיכון ובהמשך הצטרפה כחברת סגל במכללה. שימשה במגוון תפקידים, ביניהם ראש המרכז לפיתוח מקצועי וראש רשות המחקר. בנוסף שימשה כיועצת למשרד החינוך בוועדות שעסקו בקביעת מדיניות בתחום של פיתוח מקצועי, הטמעת תקשוב והכשרת מורים. עם השנים כתבה מאמרים וספרים בתחומי התמחותה ואת מחקרה היא מציגה בכנסים בארץ ובעולם.

ולחישות בהרחבה: "בתחום שבו אני עוסקת הפער המגדרי פחות מורגש", אומרת פרופ' אבידב-אונגר, וממחרת לסייג: "לפחות מניסיוני האישי. אני חושבת שמגדר זה עולם שלם של שתיגמות ואפיונים שאנחנו יצרנו וקיים במקומות מסוימים, גם מעצם היותה. אני מאמינה כי השינוי חייב להתחיל בנו, בדרך שאנו מתייחסים לעצמנו. זה קשור בוודאי גם לחינוך,

"אם צלם היותה 'תקרת זכוכית' אנחנו צריכים לראות ולהאמין שאין סיבה לא נמצא את האלים הנכונים כדי לשבור אותה"